

พระราชกฤษฎีกา

กำหนดการแบ่งที่ดินในตำบลโคกโพธิ์หักให้แก่ราษฎร

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาประชาธิปก พระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว มีพระบรมราชโองการดำรัสเหนือเกล้าฯ สั่งว่า โดยที่การสงวนที่ดินในตำบลโคกโพธิ์หักไว้เป็นที่สำหรับเลี้ยงปศุสัตว์นั้น ไม่มีความจำเป็นต่อไปในเวลานี้ สมควรจะใช้ที่ดินซึ่งกล่าวนี้เพื่อการเพาะปลูกเป็นการบำรุงกสิกรรม ส่งเสริมชาวนาผู้กำลังน้อยให้มีอุตสาหกรรมตั้งตนเป็นหลักแหล่งในที่ดิน

และโดยที่วิธีอันสะดวกที่สุดซึ่งจะให้พระราชประสงค์ถึง
ซึ่งความสำเร็จได้ ก็คือจัดแบ่งที่ดินดังกล่าวมาข้างต้นนั้นให้
แก่ราษฎรผู้สามารถทำการเพาะปลูกได้เอง

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศพระราชกฤษฎีกา
ไว้ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้ให้เรียกว่า พระราชกฤษฎีกา
กำหนดการแบ่งที่ดินในตำบลโลกโพธิ์หักให้แก่ราษฎร

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้ตั้งแต่วันที่ได้ประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ประกาศให้ที่ตำบลโลกโพธิ์หักเป็นที่สำหรับเลี้ยง
และผสมโค ลงวันที่ ๒๑ เมษายน ร.ศ. ๑๒๓ นั้นให้ยกเลิก
โดยพระราชกฤษฎีกานี้

มาตรา ๔ ที่ดินซึ่งสงวนไว้ในตำบลโลกโพธิ์หักนั้น ให้แบ่ง
ให้แก่บุคคลผู้ขอ ตามที่ข้าหลวงพิเศษซึ่งทรงพระกรุณาโปรด
เกล้าฯ ตั้งโดยพระราชกฤษฎีกานี้จะเห็นสมควร แต่ว่าใน
การแบ่งที่ดินนั้นให้ ข้าหลวงพิเศษแบ่งให้ ละเพาะแก่ ผู้ขอซึ่ง
สามารถและรับจะทำการเพาะปลูกเองในที่ดินนั้น แต่ในครัว
หนึ่งจำนวนที่ดินซึ่งจะแบ่งให้ นั้นไม่ให้เกิน ๕๐ ไร่

มาตรา ๕ ให้ผู้ขอขึ้นเรื่องราวขอแบ่งที่ดินต่อข้าหลวง
พิเศษ ในเรื่องราวนั้นต้องระบุชื่อ สำนักที่อยู่ จำนวนคน

ในครอบครัว และถ้ามีที่ดินของตนทำการเพาะปลูกอยู่แล้ว
เท่าใด ก็ให้แสดงจำนวนเนื้อที่มาด้วย เมื่อข้าหลวงพิเศษ
ได้ไต่สวนสอบข้อความที่กล่าวไว้ในเรื่องราวนั้นแล้ว เห็น
ว่าเป็นผู้ที่กำลังสมควรจะได้รับแบ่งที่ดินไปทำการเพาะปลูก
ตามความมุ่งหมายของพระราชกฤษฎีกานี้ ก็ให้กำหนดเนื้อ
ที่ให้พอสมควร

มาตรา ๖ การจัดแบ่งที่ดินนั้น ถ้าได้มีผู้เข้ามาตั้งอยู่แล้ว
โดยละเมิดต่อประกาศ ปี ร.ศ. ๑๒๓ ท่านว่ามีต้องคำนึงถึง
การที่ได้เข้ามาตั้งอยู่ก่อนนั้น แต่ว่าถ้าผู้ที่ได้เข้ามาตั้งอยู่แล้ว
แสดงให้เป็นที่พอใจข้าหลวงพิเศษว่า สามารถทำการเพาะ
ปลูกในที่ดินนั้นได้ไซ้ ท่านว่าข้อที่ได้เข้ามาตั้งอยู่โดย
ละเมิดนั้นไม่เป็เหตุตัดสิทธิที่จะได้รับแบ่งที่ดิน

มาตรา ๗ ที่ดินที่ได้จัดแบ่งให้แก่ราษฎรตามพระราชกฤษฎ
กานี้ ท่านว่าภายในสามปีนับแต่ได้รับแบ่งนั้น ห้ามมิ
ให้โอนให้แก่ผู้อื่นในทางใดๆ นอกจากในทางสืบทอดหรือ
ในทางพินัยกรรม

มาตรา ๘ ให้ข้าราชการผู้มีนามต่อไปนี้เป็นข้าหลวงพิเศษ
ตามพระราชกฤษฎีกานี้ คือ

(๑) มหาอำมาตย์ตรี พระยาสุรเกษมไตรภพ อธิบดี
กรมทะเบียนที่ดิน

(๒) อำมาตย์เอก พระยาราชเสนา เจ้ากรมการปกครอง

(๓) อำมาตย์เอก พระยาวิภาควงศาต เจ้ากรมรังวัดที่ดิน

มาตรา ๕ ให้ข้าหลวงพิเศษมีอำนาจและหน้าที่ดังจะกล่าว
ต่อไปนี้ คือ

(๑) รับเรื่องราวขอแบ่งที่ดินดังกล่าวมาในมาตรา ๔

(๒) หมายเรียกผู้ยื่น เรื่องราวและผู้อื่นมา เป็นพยาน
เพื่อสอบข้อความที่กล่าวในเรื่องราว เพื่อให้ข้าหลวงพิเศษ
เห็นเป็นที่พอใจว่า ผู้ยื่นสามารถทำการเพาะปลูกในที่ดินได้
และเพื่อจะให้การในข้ออื่น ๆ อันจะยังให้การจัดแบ่งที่ดินนั้น
เป็นไปโดยยุติธรรมภายในความมุ่งหมายแห่งพระราชกฤษฎีกานี้

ในการใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวมานี้ ท่านให้
ใช้กฎหมายลักษณะวิธีพิจารณาความแพ่งและกฎหมายลักษณะ
พยานบังคับโดยอนุโลม

ถ้าตัดสินแบ่งที่ดินตามพระราชกฤษฎีกานี้ ท่านว่าให้ใช้
ได้ต่อ เมื่อ ข้าหลวง พิเศษเห็น ชอบ พร้อม กัน และ ลง ชื่อ ทั้ง
สามนาย

ประกาศมาณวันที่ ๑๘ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๗๐ เป็น
ปีที่ ๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

LIRT